

И когато великото и свѣтло дѣло бѣ на постигане; когато неговата звѣзда бѣ огрѣла вече всичко българско . . . изведнажъ—въ минута—всичко потъмнѣ!! . . . Побѣдитѣ и печалбитѣ на *българските герои* рухнаха! . . . България изгуби всичко . . .

Негово Блаженство отъ тази катастрофа остана съкрушенъ, сломенъ . . . Сърдцето му се кжсало, очитѣ му горчиви сълзи лѣяли, а устата дълбоко шепнѣли: „Такава участь . . . такава участь!! . . .

Върна се тогава въ София и заработи отново, отново . . .

Здравето му отъ день на день ослабвало . . . Но духътъ му оставалъ все бодъръ. „Не се отчайвайте, имайте вѣра! . . .“ така насърчавалъ ближнитѣ си.

Той усѣтилъ послѣдната си минута . . . „Азъ съмъ вече пѣтникъ, приготвилъ съмъ куфаритѣ и чантитѣ си! . . .“

Простилъ се съ ближнитѣ си, прѣчистилъ се, далъ послѣднитѣ свѣти и мило обърналъ погледъ къмъ иконата на Спасителя и заспалъ . . . вѣченъ сънъ . . .

* * *

Погребението се извърши на 25-й юний. Навсѣкждѣ се направиха панахиди. Цѣлиятъ народъ—малки и голѣми, бѣдни и богати—съ печалъ изпращаха великия си Отецъ . . .

А въ София?! . . . Тя цѣла присѣтствуваше на погребалното шествие. Всички владици и повече отъ 200 свещеници взеха участие при погребението.